

Arrest

nr. 220 708 van 3 mei 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 16 juli 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 juli 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op arrest nr. 206 764 van 12 juli 2018 waarbij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft verworpen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 juli 2018 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten):

naam: K. (..)

voornaam: S. (..)

geboortedatum: 27.07.1992

geboorteplaats: Accra

nationaliteit: Ghana

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Gent op 05/07/2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde veiligheid te kunnen schaden;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor valsheid in geschriften (PV GE.21.LA.047401/2018 van de politiezone van Gent.) Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd gehoord op 05/07/2018 door de politiezone van Gent en verklaart dat zijn Belgische vader in België verblijft. Hij verklaart geen partner of kinderen in België te hebben. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene een aanvraag gezinshereniging gedaan heeft met zijn Belgische vader. Echter legde betrokkene een vals paspoort voor en bleek dat hij de Belgische staat wou misleiden door op basis van een vals document verblijfrecht te krijgen. Betrokkenes vader kan hem steeds achterna reizen naar zijn land van herkomst of contact houden via moderne communicatiemogelijkheden. Een schending van artikel 8 EVRM kan dus niet aannemelijk worden gemaakt.

Betrokkene verklaart dat hij niet ziek is. Een schending van artikel 3 EVRM kan dus niet aannemelijk worden gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene werd gehoord op 05/07/2018 door de politiezone van Gent en verklaart dat zijn vader in België woont en hij enkele vrienden heeft. Het feit dat betrokkene een Belgische vader heeft geeft hem niet automatisch recht op verblijf. De vader kan hem steeds achterna reizen naar zijn land van herkomst of contact houden via moderne mogelijkheden. Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt Betrokkene gebruikte een vals paspoort bij het indienen van zijn verblijfsaanvraag. “

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor valsheid in geschriften (PV GE.21.LA.047401/2018 van de politie zone van Gent.) Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Gent op 05/07/2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene gebruikte een vals paspoort bij het indienen van zijn verblijfsaanvraag.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor valsheid in geschriften (PV GE.21.LA.047401/2018 van de politie zone van Gent.) Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd gehoord op 05/07/2018 door de politiezone Gent en verklaart dat hij in België is omdat hij een betere toekomst wilt.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in Ghana een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord op 05/07/2018 door de politiezone Gent en verklaart dat hij niet ziek is.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene gebruikte een vals paspoort bij het indienen van zijn verblijfsaanvraag.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

(..)"

1.2. Bij arrest nr. 206 764 van 12 juli 2018 heeft de Raad de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid tegen de bestreden beslissing verworpen.

1.3. Verzoekende partij werd op 11 september 2018 vrijgelaten met de mededeling dat zij onmiddellijk gevolg moet geven aan de bestreden beslissing.

1.4. Thans vordert de verzoekende partij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In vijf middelen betoogt de verzoekende partij als volgt:

"2.1. Eerste middel : schending van artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van artikel 52, §4 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van artikel 10, lid 1 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden

2.1.1.

Dat verzoeker op 5 mei 2017 een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend in functie van zijn Belgische vader.

Op 5 mei 2017 werd hij in het bezit gesteld van een bijlage 19ter.

Pas op 5 juli 2018 werd er door verweerder een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering aan verzoeker betekend (stuk 1), hetzij meer dan hetzij meer dan 6 maanden na de aanvraag.

Dat artikel 10, lid 1 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden stelt dat :

"Het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, wordt binnen zes maanden na de datum van indiening van een aanvraag terzake vastgesteld door de afgifte van een document,"verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie" genoemd. Een verklaring dat de aanvraag om een verblijfskaart is ingediend, wordt onmiddellijk afgegeven"

Dat overeenkomstig artikel 42 §1 van de wet van 15 december 1980 het recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk zo snel mogelijk en ten laatste 6 maanden volgend op de aanvraag erkend wordt aan de burger van de Unie en zijn familieleden.

Dat ook in overweging B.34.5 van het arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013 (GH, 26 september 2013, nr. 121/2013, overweging B.34.6) en punt II.2.2 van de omzendbrief betreffende de toepassing van de artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging die door het Grondwettelijk Hof in het arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 geïnterpreteerd werden, duidelijk wordt gesteld dat de termijn van 6 maanden binnen de welke over de aanvraag tot erkenning van het verblijfsrecht dient te worden beslist, moet worden nageleefd.

Tenslotte heeft ook de Raad van State verduidelijkt dat de maximale behandelingstermijn van 6 maanden voor een aanvraag gezinshereniging voor een derdelands familielid van een Belg of Unieburger, in alle gevallen een vervaltermijn is. Neemt de Dienst Vreemdelingenzaken geen (weigerings)beslissing binnen de 6 maanden, dan heeft het familielid recht op een F kaart (RvS, 17 januari 2017, nr. 237.042).

De Raad van State verwijst in zijn arrest bovendien naar het arrest nr. 128/2010 van 4 november 2010 van het Grondwettelijk Hof dat gewezen heeft op de dubbele waarborg voor de betrokken vreemdeling door het opleggen van een termijn van 6 maanden : "enerzijds, wordt de overheid verplicht om binnen een bepaalde termijn te beslissen over de aanvraag tot gezinshereniging, zodat de betrokkene niet te lang in het ongewisse blijft over het antwoord op zijn aanvraag; anderzijds, moet de toelating worden verleend indien geen enkele beslissing werd genomen binnen de opgelegde termijn, waardoor de betrokken vreemdeling wordt beschermd indien de overheid de opgelegde termijn niet respecteert of geen enkele beslissing neemt."

Verder heeft het Hof in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 uitdrukkelijk vastgesteld dat zowel uit de parlementaire voorbereiding als uit het algemeen opzet van de artikelen 40 en volgende van de vreemdelingenwet blijkt "dat de wetgever heeft gewild dat de termijn van zes maanden binnen welke over de aanvraag tot erkenning van het verblijfsrecht wordt beslist, in elk geval moet worden nageleefd".

Uit het voorgaande leidt de Raad van State dan ook af dat de bedoelde termijn van zes maanden een vervaltermijn is.

Dat het in casu zeer duidelijk is dat verweerder nagelaten heeft binnen een termijn van 6 maanden een beslissing te nemen in het dossier van verzoeker, zodat aan verzoeker een F kaart diende te worden afgeleverd.

Dat de bestreden beslissing dan ook samenhangt met de beslissing van 2 juli 2018 en dan ook manifest strijdig is met artikel 10, lid 1 van richtlijn 2004/38/EG en artikel 42 §1 van wet van 15 december 1980 en bovendien niet kon worden afgeleverd worden.

De bestreden beslissing dient bijgevolg vernietigd te worden.

2.1.2.

Dat conform artikel 52, § 4 van het KB van 8 oktober 1981 de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie overhandigt indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent, of indien er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald in artikel 42 Vw.

Dat aan verzoekster dan ook een F kaart dient afgeleverd te worden, aangezien verweerder nagelaten heeft een beslissing te nemen binnen de termijn van 6 maanden, zoals bepaald in artikel 42, §1 Vw.

Dat de bestreden beslissing, die samenhangt met de bestreden van 2 juli 2018, dan ook een schending inhoudt van artikel 52, §4 van het KB van 8 oktober 1981.

2.1.3.

Aangezien de beslissing van 2 juli 2018 genomen werd buiten de termijn van 6 maanden, wettelijk bepaald voor het nemen van een beslissing inzake de aanvraag gezinshereniging van verzoeker en verweerder geen verblijfsdocument aan verzoeker aflevert, is deze beslissing strijdig met artikel 42, §1 Vw., artikel 52, §4 van het Vreemdelingenbesluit en artikel 10, lid 1 van richtlijn 2004/38/EG.

Aangezien de bestreden beslissing gelieerd is aan en genomen werd op basis van de beslissing dd. 2 juli 2018, is de bestreden beslissing evenzeer nietig."

2.2. Tweede middel : Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel en de rechten van verdediging.

Door verzoeker werd op 5 mei 2017 een aanvraag gedaan tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger in het kader van zijn Belgische vader.

Op 5 juli 2018 werd hem een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering betekend.

Verzoeker heeft dan ook nooit de mogelijkheid gehad om vrijwillig te vertrekken nu hem onmiddellijk de bestreden beslissing werd betekend.

Dat derhalve geenszins verzoeker op 5 juli 2018 een bijlage 13septies kon worden betekend.

Zo stelt de Raad van State¹ immers dat de minister van Binnenlandse Zaken eerst een beslissing moet nemen over de aanvraag tot verblijf voor hij een maatregel tot verwijdering kan nemen. Als hij dat niet doet dan wordt in het bevel om het grondgebied te verlaten niet geantwoord op de argumenten die in de aanvraag tot verblijf werden uiteengezet. Het bevel om het grondgebied te verlaten is dan volgens de Raad van State niet afdoende gemotiveerd, wat inhoudt dat een bevel in die situatie dan door de Raad van State vernietigd wordt.

Ook het Hof van Cassatie² heeft zich over die materie uitgesproken : het arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling dat beslist dat de maatregel van vrijheidsberoving en de maatregel tot verwijdering van het grondgebied, afdoende met redenen zijn omkleed, zonder te preciseren of er uitspraak werd gedaan over de aanvraag tot verblijfsvergunning van de vreemdeling vooraleer hem

1 R.v.St., nr. 106.588 van 16 mei 2002; nr. 86.391 van 29 maart 2000; nr. 65.557 van 20 maart 1997

2 Cassatie, 23 augustus 2006, <http://www.cass.be/>

het bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, belet het Hof om op die beslissing de wettigheidcontrole uit te oefenen die het is toevertrouwd.

Dat er dan ook sprake is van een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel en de rechten van verdediging.

2.3. Derde middel : Schending van de artikelen 42septies en 43 Vreemdelingenwet. Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel en de rechten van verdediging.

2.3.1.

Dat overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Dat artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Dat daarbij de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing³.

Dat " vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige en niet plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn" 4.

Dat in casu de bestreden beslissing opwerpt dat verzoeker op heterdaad zou betrapt zijn voor valsheid in geschrifte. Verzoeker zou een vals paspoort hebben voorgelegd bij de aanvraag gezinshereniging met zijn Belgische vader.

Verzoeker ontkent echter ten stelligste dat zijn Ghanese nationaal paspoort vals zou zijn, nu hij dit aangevraagd en ontvangen heeft van de bevoegde Ghanese autoriteiten.

De bewering als zou zijn nationaal paspoort vals zijn, wordt bovendien enkel gestaafd aan de hand van een analyseverslag dd. 25 juni 2018 van de Centrale Dienst voor de Bestrijding van valse documenten die stelt dat het paspoort van verzoeker niet zou overeenstemmen met specimen in hun bezit.

Meer bepaald zou de wijze van invullen niet conform zijn met het gebruikelijke, zou de MRZ (Machine Readable Zone) foutief zijn en de controlecijfers niet correct zijn. De persoon op de voorgelegde pasfoto zou tenslotte niet gelijkend zijn met de foto op het paspoort.

Dat verzoeker nogmaals ten stellige betwist dat zijn nationaal paspoort vals zou zijn!

Dat er bovendien geen contact werd opgenomen met de Ghanese autoriteiten teneinde vast te stellen of verzoekers paspoort inderdaad vals zou zijn.

De bewering van valsheid komt dan ook louter van de Belgische autoriteiten die aan de hand van specimen tot een dergelijke uitspraak kwam. Dan het evenwel perfect mogelijk is dat verzoekers paspoort wel degelijk authentiek is, doch dit anders is dan de specimen waarover de Centrale Dienst voor de Bestrijding van valse document beschikt.

Dat zolang de beweemde valsheid van het paspoort niet werd bevestigd door de Ghanese autoriteiten, er onmogelijk aan de hand van specimen kan vastgesteld worden dat het paspoort van verzoeker vals is.

Bovendien is het onmogelijk om aan de hand van verschillende foto's te stellen dat verzoeker niet dezelfde persoon zou zijn als deze in het paspoort! Er is immers geen enkel zicht op hoe en wanneer deze verschillende foto's werden genomen en in welke omstandigheden.

De Centrale dienst voor de Bestrijding van valse documenten heeft verzoeker bovendien nooit in levende lijve gezien, zodat een dergelijke uitspraak dan ook geen steek houdt!

Dat zolang niet bevestigd werd door de Ghanese overheid dat verzoekers Ghanese paspoort paspoort inderdaad vals is, er geenszins met zekerheid kan worden gesteld dat verzoeker inderdaad een vals paspoort heeft voorgelegd!

Dat verzoeker echter op grond van een dergelijke loutere eenzijdige bewering een bevel wordt betekend om het grondgebied te verlaten en hij bovendien wordt vastgehouden met het oog op een verwijdering!

En dit terwijl geenszins zeker is dat het Ghanese paspoort van verzoeker effectief vals is, quod certe non.

Dat door geen contact op te nemen met de Ghanese autoriteiten en louter op basis van een eenzijdige verklaring – bovendien gebaseerd op een vergelijking aan de hand van specimen! – te stellen dat het nationale paspoort van verzoekers vals is, er dan ook sprake is van een schending van de zorgvuldigheidsplicht

Dat aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Dat dit in casu niet gebeurd is, nu verweerder geen enkele bevestiging heeft van de Ghanese autoriteiten dat het door verzoeker voorgelegde paspoort inderdaad vals is!

Dat de bestreden beslissing dan ook louter gebaseerd is op veronderstellingen van de Centrale Dienst voor Bestrijding van Valse documenten, die enkel aan de hand van een vergelijking met specimen en een vergelijking van foto's tot een dergelijk besluit is gekomen.

Dat er dan ook sprake is van een schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidplicht, van manifeste beoordelingsfout en zelfs van machtsmisbruik.

2.3.2.

Dat verweerder als reden in de bestreden stelt dat er in casu sprake zou zijn van een gevaar voor de openbare orde, aangezien verzoeker een zgn. vals paspoort zou hebben voorgelegd.

Dat evenwel de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest dd. 10 november 2016 (nr. 169.732)5 reeds, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, heeft geoordeeld dat, opdat

een gevaar voor openbare kan worden weerhouden, het niet volstaat dat er sprake was van een wetsovertreding en de hiermee gepaard gaande veroordeling van de maatschappelijk orde.

Opdat een gevaar voor openbare kan worden weerhouden moet er ook sprake zijn van een « werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast » en mag niet op automatische wijze worden besloten op basis van de vaststelling dat er sprake was van een wetsovertreding, aldus de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest dd. 14 juni 2016.

Verzoeker stelt in casu vast dat uit de bestreden beslissingen niet blijkt of verweerder op basis van de beweerde wetsovertreding heeft beoordeeld of afgewogen in welke mate er ook sprake is van een « werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast of van een risico op een nieuwe schending van de openbare orde ».

In casu blijkt niet of er een voldoende individueel onderzoek of enige concrete betrachting om het evenredigheidsbeginsel te eerbiedigen heeft plaatsgevonden.

2.3.3.

Voorts volgt uit de Belgische Verblijfswet dat het recht op binnenkomst en verblijf voor familieleden van een Unieburger enkel kan worden beperkt indien er sprake is van fraude of misbruik (art. 42septies Vw.) of om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid (art. 43 Vw.)

Verzoeker verwijst in eerste instantie naar artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (Burgerschapsrichtlijn), waarvan art. 43 Vw. de omzetting vormt.

“Artikel 27

Algemene beginselen

1. Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd.

2. De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze

5 RvV 10 november 2016, 169.732, T. Vreemd., 2017, 1, 49-50.

maatregelen. Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.

3. Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid kan het gastland, wanneer het zulks onontbeerlijk acht, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving - of, bij ontbreken van een inschrijvingssysteem, uiterlijk drie maanden na de datum van binnenkomst van de betrokkene op zijn grondgebied of na de in artikel 5, lid 5, bedoelde mededeling van aanwezigheid op het grondgebied, dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart -, de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van politieke gegevens betreffende betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. De geraadpleegde lidstaat antwoordt binnen twee maanden”(eigen onderlijning).

Het begrip ‘openbare orde’, zoals het wordt gebruikt in de Burgerschapsrichtlijn, waarvan artikel 43 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, moet dus restrictief worden uitgelegd. De uitzondering van openbare orde vormt een afwijking van het fundamentele beginsel van het vrije verkeer van personen, die strikt moet worden opgevat en waarvan de draagwijdte niet eenzijdig door de lidstaten kan worden bepaald, aldus de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest dd. 19 december 2014 nr. 135.627.

In die zin verwijst verzoeker tevens naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 26 februari 2016 nr. 163.046 waarin, verwijzende naar de rechtspraak van het Hof van Justitie, wordt gesteld dat het begrip “gevaar voor de openbare orde” geval per geval dient te worden beoordeeld “teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen” en “dat het kennelijk onredelijk om op basis van de gegevens van het administratief dossier te besluiten dat de betrokken vreemdeling een gevaar is voor de openbare orde”.

Ook in zijn arrest dd. 10 november 2016 (nr. 169.732) heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opnieuw, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, geoordeeld dat, opdat een gevaar voor openbare kan worden weerhouden, het niet volstaat dat er sprake was van een wetsovertreding en de hiermee gepaard gaande veroordeling van de maatschappelijk orde.

Opdat een gevaar voor openbare kan worden weerhouden moet er ook sprake zijn van een « werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast » en mag niet op automatische wijze worden besloten op basis van de vaststelling dat er sprake was van een wetsovertreding, aldus de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in voormeld arrest.

Verzoeker vormt geen enkel bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid of een ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

Van een beperking van zijn verblijfsrecht op grond van de artikelen 42 septies of 43 Vw. kan in casu ten aanzien van mijn cliënt dan ook geen sprake zijn.

2.3.4.

Dat verweerder tenslotte onterecht stelt dat verzoeker enerzijds niet in het bezit zou zijn geweest van een geldig paspoort, noch van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Verzoeker beschikte immers wel degelijk over een geldig nationaal paspoort (zie supra).

Bovendien was zijn aanvraag gezinshereniging met zijn Belgische vader welke verzoeker op 5 mei 2017 had ingediend nog steeds hangende, aangezien dienaangaande geen wettelijke beslissing werd genomen.

Aan verzoeker diende dan ook een beslissing inzake zijn verblijfsaanvraag betekend te worden, waartegen desgevallend schorsend beroep openstond.

Dat de Raad van State in zijn arrest nr. 238.170 van 11 mei 2017 bepaald heeft dat wanneer verweerder een beslissing neemt waartegen een automatisch schorsend beroep mogelijk is, die beslissing niet gepaard mag gaan met een bevel om het grondgebied te verlaten als het bevel zou steunen op dezelfde feiten die geleid hebben tot de beslissing waartegen het schorsend beroep openstaat.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker betekend op 5 juli 2018 gekoppeld wordt aan het feit dat hij een vals paspoort zou hebben voorgelegd bij zijn aanvraag gezinshereniging en dus gesteund wordt op dezelfde feiten en gronden als waarop een eventuele beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zou zijn genomen, waartegen schorsend beroep openstond.

Dat door aan verzoeker een bijlage 13septies te betekenen dan ook de mogelijkheid tot het aantekenen van een schorsend beroep werd ontnomen, zodat de hem betekende beslissing gewoonweg niet had mogen betekend worden.

Dat de bestreden beslissing zich dan ook op onwettige motieven steunt.

2.4. Vierde middel : Schending van het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950), van het art. 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van het proportionaliteitsbeginsel, van het zorgvuldigheidsprincipe, van het rechtzekerheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging.

2.4.1

Dat verweerder, alvorens de bestreden beslissing te nemen, geen grondig onderzoek van de artikelen 3 en 8 EVRM heeft gevoerd en de bestreden beslissing dan ook deze artikelen schendt door voorafgaandelijk geen onderzoek te laten plaatsvinden van een mogelijke schending van de artikelen 3 en 8 EVRM.

Dat verweerder al evenmin gemotiveerd heeft waarom geen onderzoek gebeurd is en/of waarom geen dergelijk voorafgaandelijk onderzoek diende te gebeuren.

Dat verzoeker verwijst naar het arrest nr. 217.573 van 16 maart 2018 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin de Raad de schorsing van de tenuitvoerlegging bij hoogdringendheid heeft bevolen en oordeelde dat de art. 3 en 8 EVRM werden geschonden door een gebrek aan voorafgaand onderzoek.

2.4.2

Dat artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (E.V.R.M.) directe werking heeft voor verzoeker.

Dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat een uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel 6.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

Dat dit in concreto betekent dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt⁷.

Dat deze belangenafweging in casu niet of minstens niet op een zorgvuldige manier heeft plaatsgevonden en verzoekers recht op een privé- en familie- en gezinsleven door verweerder op een ernstige wijze geschonden wordt.

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Zo hield verweerder geenszins rekening met verzoekers gezinsleven en het feit dat hij reeds lange tijd samenwoont met zijn Belgische vader, die in België verblijft.

Dat nergens in de verwijderingsbeslissing op een afdoende manier wordt gemotiveerd waarom in casu, in het kader van de belangenafweging t.a.v. art. 8 EVRM, geen rekening dient te worden gehouden met het privé- en gezinsleven van verzoeker in België.

Dat er in casu schending is van het art. 8 EVRM nu verweerder in de bestreden beslissing niet op een afdoende manier aangeeft om welke dwingende redenen, nodig in een democratische samenleving, de inmenging in het privé—en gezinsleven van verzoeker vereist is, zeker nu verzoeker samenwoont met zijn Belgische vader.

Dat in casu er door verweerder geen enkele concrete belangenafweging heeft plaatsgevonden waardoor er sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel.

Dat de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM inhoudt en de motivering van de bestreden beslissing nergens toelaat vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

Dat er sprake is van een schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidplicht, van manifeste beoordelingsfout en zelfs van machtsmisbruik.

Dat overigens uit de bestreden beslissing zelf uitdrukkelijk blijkt dat verzoeker door verweerder niet voorafgaandelijk en grondig werd gehoord aangaande zijn gezondheid, zijn privé-of gezinsleven in België, zijn samenwoning met zijn Belgische vader,....

Dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat een ernstige belangenafweging door verweerder heeft plaatsgevonden en dat er een voorafgaandelijk grondig onderzoek/navraag bij verzoeker heeft plaatsgevonden.

2.4.3.

Dat verzoeker wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dat dit beginsel wettelijk verankerd is in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en dit hoorrecht ook geldt bij een beslissing tot uitwijzing.

Dat in casu aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering werd betekend, zodat hij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder grondig diende gehoord te worden.

Dat in casu verweerder nagelaten heeft het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker is.

2.4.4.

Dat evenmin uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, in het bijzonder met verzoekers gezins- en familieleven, zodat er tevens sprake is van een schending van artikel 74/13 Vw.

2.5. Vijfde middel : Schending van artikel 8 EVRM van het Europees Verdrag inzake de Rechten van de Mens. Recht op bescherming van het privé- en/of gezinsleven

2.5.1.

Dat verzoeker en zijn Belgische vader al lange tijd samenwonen en zij een hecht gezin vormen, zodat een terugkeer van verzoeker naar Ghana een schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM.

Dat conform artikel 8 van het Europees Verdrag inzake de Rechten van de Mens eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de

openbare orde en het voorkomen van straffbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

2.5.2.

Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoeker en zijn Belgische vader vormen een gezin en wonen effectief samen, zodat er aangenomen kan worden dat verzoeker – die volledig ten laste is van zijn vader en door hem wordt onderhouden – een gezinsleven in België heeft.

2.5.3.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven.

Aangezien het een aanvraag voor een eerste verblijf betreft, dient een eventuele schending van artikel 8 EVRM beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Immers, verzoeker en zijn vader wonen samen en verzoeker maakt onlosmakelijk deel uit van het gezin van zijn zoon. Bovendien was verzoeker reeds in Ghana volledig ten laste van zijn vader en wordt hij thans nog steeds door zijn vader ondersteund.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoeker en zijn familie teweegbrengt.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

2.5.4.

Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoeker, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geeft er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Dat in casu de bestreden beslissing uiterst sporadisch aanhaalt dat verzoekers vader hem steeds achterna kan reizen naar zijn land van herkomst of contact met hem kan houden via moderne communicatiemiddelen, zodat een schending van artikel 8 EVRM niet aannemelijk zou zijn.

Dat een dergelijke minimale motivatie geenszins kan worden beschouwd als een proportionaliteitstoets conform artikel 8 EVRM en de bestreden beslissing bijgevolg dan ook dient vernietigd te worden."

2.2. Gelet op de onderlinge samenhang worden de vijf middelen samen besproken.

2.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De voorziene motivering stelt verzoekende partij in staat kennis te nemen van de redenen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen. Verzoekende partij kent deze motieven ook, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel. Er is aldus voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het

bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.6. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij zich op 4 april 2017 heeft aangeboden bij de dienst burgerzaken van de stad Gent met het oog op een aanvraag tot gezinshereniging “40ter ifv Belgische vader”. Omdat de retributie nog niet betaald was, werd een nieuwe afspraak gemaakt op 5 mei 2017. Op 5 mei 2017 worden de documenten inzake de aanvraag op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet doorgestuurd naar de dienst gezinshereniging. In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij ook dat haar een bijlage 19ter werd afgegeven, hetgeen niet betwist wordt door de verwerende partij. Verder blijkt uit het administratief dossier dat een onderzoek wordt gevraagd naar de echtheid van het voorgelegde paspoort.

Uit e-mailverkeer van 25 juni 2018 dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de politie stelt dat het gaat om een vals paspoort daar de MRZ-code (Machine Readable Zone) niet correct is en de foto niet gelijkend is op verzoekende partij. Uit het administratief verslag van Fedpol van 5 juli 2018 blijkt dat verzoekende partij bij de verblijfsaanvraag gebruik heeft gemaakt van een vervalst paspoort. Een analyseverslag dienaangaande werd opgesteld door de CDBV-D (Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse Documenten).

Op 2 juli 2018 wordt volgende beslissing genomen naar aanleiding van de verblijfsaanvraag van verzoekende partij:

“Betrokkene diende dd. 05/05/2017 een bijlage 19ter in in functie van zijn Belgische vader, de genaamde K.P.S. (..) °17/06/1971. Gezien is gebleken dat het paspoort, dewelke betrokkene bij deze aanvraag heeft voorgelegd, ongeldig is (verslag van de politie 25/06/2018), kon deze aanvraag niet worden behandeld.

Gelieve betrokkene van deze beslissing op de hoogte te brengen.”

Deze beslissing wordt op 5 juli 2018 aan verzoekende partij betekend.

Verzoekende partij krijgt diezelfde dag tevens het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

2.7. In haar eerste middel betoogt de verzoekende partij in essentie dat zij in bezit had moeten gesteld worden van een F-kaart, daar de beslissingstermijn van zes maanden overschreden is door de Dienst Vreemdelingenzaken.

2.8. De Raad merkt vooreerst op dat verzoekende partij niet heeft aangetoond een familielid van een burger van de Unie te zijn nu gebleken is dat zij zich bediend heeft van een vals paspoort. De Raad merkt op dat artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet, artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 en artikel 10, eerste lid van de richtlijn 2004/38/EG betrekking hebben op de erkenning van het verblijfsrecht van burgers van de Unie of van familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten. In casu blijkt evenwel niet dat verzoekende partij een burger van de Unie of een familielid van een burger van de Unie is. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken kan worden afgeleid dat verzoekende partij poogde haar identiteit en het feit dat zij de zoon van een Unieburger is te bewijzen door het overleggen van een Ghanees paspoort. De Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse Documenten stelde evenwel vast dat dit paspoort niet conform de regels werd ingevuld, dat de Machine Readable Zone foutief is, aangezien de controlecijfers niet correct zijn en dat verzoekende partij niet lijkt op de persoon wiens foto in het paspoort is aangebracht. Voormelde dienst concludeerde dat het voorgelegde paspoort vals is. De verwerende partij oordeelde dat het door haar voorgelegde paspoort ongeldig is. Het beroep tegen voormelde beslissing werd verworpen bij arrest nr. 213 240 van 30 november 2018. Nu niet vaststaat dat verzoekende partij een burger van de Unie of een familielid van een burger van de Unie is, kan zij niet dienstig verwijzen naar de bepalingen van artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet, artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 en artikel 10, eerste lid van de richtlijn 2004/38/EG en is haar uiteenzetting inzake de toepassing van voormelde artikelen irrelevant.

Louter ten overvloede wijst de Raad ook nog op het arrest van het Hof van Justitie van 27 juni 2018 in de zaak C-246/17, *Diallo t/Belgische Staat*, waar het Hof als volgt geoordeeld heeft:

“44 Met zijn vijfde vraag, die vóór de derde en de vierde vraag moet worden onderzocht, wenst de verwijzende rechter in wezen te vernemen of richtlijn 2004/38 aldus moet worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale regeling als in het hoofdgeding aan de orde, die de bevoegde nationale autoriteiten verplicht ambtshalve een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan de betrokkene af te geven wanneer de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 voorgeschreven termijn van zes maanden wordt overschreden, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven.

45 In dat verband moet erop worden gewezen dat richtlijn 2004/38 geen bepalingen bevat tot regeling van de gevolgen die verbonden zijn aan de overschrijding van de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 gestelde termijn, zodat het in beginsel aan de lidstaten is om die kwestie in het kader van hun procedurele autonomie te regelen met inachtneming van het doeltreffendheids- en het gelijkwaardigheidsbeginsel (zie in die zin arrest van 17 maart 2016, Bensada Benallal, C- 161/15, EU:C:2016:175, punt 24).

46 Daarbij verzet het Unierecht zich er weliswaar niet tegen dat de lidstaten regelingen tot stilzwijgende goedkeuring of toestemming invoeren, maar die mogen geen afbreuk doen aan de nuttige werking van het Unierecht.

47 Dienaangaande blijkt uit artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 dat het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie in de zin van artikel 2, punt 2, daarvan wordt „vastgesteld” door de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Met het oog daarop vermeldt datzelfde artikel 10 in lid 2 de documenten die derdelanders moeten overleggen om die kaart te verkrijgen en waaruit moet blijken dat zij een „familielid” in de zin van richtlijn 2004/38 zijn.

48 Volgens vaste rechtspraak van het Hof schept de afgifte van een verblijfstitel als bedoeld in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 aan een derdelander geen rechten, maar gaat het om een handeling waarbij de lidstaat vaststelt wat de individuele situatie van een dergelijke derdelander is in het licht van het Unierecht (zie in die zin arresten van 21 juli 2011, Dias, C- 325/09, EU:C:2011:498, punt 48, en 12 maart 2014, O. en B., C- 456/12, EU:C:2014:135, punt 60).

49 De declaratoire aard van de verblijfskaarten brengt mee dat deze kaarten niet meer doen dan een reeds bestaand recht van de betrokkene bevestigen (arresten van 25 juli 2008, Metock e.a., C- 127/08, EU:C:2008:449, punt 52, en 21 juli 2011, Dias, C- 325/09, EU:C:2011:498, punt 54).

50 Daaruit volgt dat artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 eraan in de weg staat dat een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt afgegeven aan een derdelander die niet voldoet aan de voorwaarden waarvan de richtlijn die afgifte afhankelijk stelt.

51 Hoewel er niets op tegen is dat een nationale wettelijke regeling het stilzwijgen van het bevoegde bestuur gedurende een termijn van zes maanden na indiening van de aanvraag gelijkstelt met een weigeringsbesluit, blijkt reeds uit de bewoordingen van richtlijn 2004/38 dat deze zich ertegen verzet dat dat stilzwijgen wordt beschouwd als een goedkeuringsbesluit.

52 In het hoofdgeding blijkt echter uit het bij het Hof ingediende dossier ten eerste dat verzoeker niet met succes kan stellen een „rechtstreekse bloedverwant in opgaande lijn” te zijn die „ten laste” is van de betrokken burger van de Unie in de zin van artikel 2, punt 2, onder d), van richtlijn 2004/38 en artikel 4, lid 2, onder a), van richtlijn 2003/86, zodat hij niet kan worden beschouwd als een „familielid” in de zin van die bepalingen (zie in die zin arrest van 8 november 2012, lida, C- 40/11, EU:C:2012:691, punt 54).

53 Volgens vaste rechtspraak van het Hof ontlenen niet alle derdelanders aan richtlijn 2004/38 rechten van binnenkomst en verblijf in een lidstaat, maar uitsluitend diegenen die in de zin van artikel 2, punt 2, van die richtlijn „[familieleden]” zijn van een burger van de Unie die van zijn recht van vrij verkeer heeft gebruikgemaakt door zich in een andere lidstaat te vestigen dan die waarvan hij de nationaliteit bezit (arrest van 8 november 2012, lida, C- 40/11, EU:C:2012:691, punt 51).

54 Ten tweede blijkt uit het bij het Hof ingediende dossier en uit de toelichtingen die de Belgische regering ter terechtzitting heeft verstrekt, dat de in het hoofdgeding aan de orde zijnde nationale regeling een stelsel voor automatische afgifte van verblijfskaarten van een familielid van een burger van de Unie in het leven heeft geroepen, waarbij de bevoegde nationale autoriteit dergelijke kaarten ambtshalve aan de aanvragers moet afgeven wanneer de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 gestelde termijn van zes maanden wordt overschreden.

55 Een dergelijk stelsel staat haaks op de doelstellingen van richtlijn 2004/38 voor zover het het mogelijk maakt dat een verblijfskaart wordt afgegeven aan iemand die niet voldoet aan de voorwaarden daarvoor.

56 Gelet op het voorgaande moet op de vijfde vraag worden geantwoord dat richtlijn 2004/38 aldus moet worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale regeling als in het hoofdgeding aan de orde, die de bevoegde nationale autoriteiten verplicht ambtshalve een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan de betrokkene af te geven wanneer de in artikel 10, lid 1, van richtlijn

2004/38 voorgeschreven termijn van zes maanden wordt overschreden, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven (eigen markering)."

Uit de primauteit van het Unierecht volgt dat de Raad voorrang moet geven aan het Unierecht boven een bepaling van nationaal recht die daarmee strijdig is en dat hij deze laatste bepaling buiten toepassing moet laten.

Uit de beslissing van 2 juli 2018 blijkt dat de verwerende partij geoordeeld heeft dat het bij de aanvraag voorgelegde paspoort ongeldig is – waarbij verwezen wordt naar het verslag van de politie van 25 juni 2018 waaruit gebleken is dat het om een vervalst paspoort gaat – en de aanvraag dus niet kon worden behandeld.

Hieruit kan vastgesteld worden dat verzoekende partij niet heeft aangetoond de persoon te zijn voor wie zij zich uitgeeft zodat ook niet blijkt dat zij het kind is van de referentiepersoon in functie van wie zij de verblijfsaanvraag heeft gedaan. Bijgevolg blijkt niet dat zij voldoet aan de voorwaarden van de richtlijn 2004/38 en dient, in lijn met hetgeen gesteld door het Hof zoals hoger geciteerd, geoordeeld te worden dat verzoekende partij niet kan gevolgd worden in haar betoog dat zij recht heeft op verblijf en haar dus een verblijfskaart moet afgeleverd worden, enkel omdat de beslissingstermijn van zes maanden verstreken is.

Het eerste middel is ongegrond.

2.9. In tegenstelling voorts tot wat verzoekende partij voorhoudt, werd verzoekende partij voor het treffen van de thans bestreden beslissing wel degelijk een beslissing over haar verblijfsaanvraag gegeven. Met name werd op 2 juli 2018 de beslissing genomen dat de aanvraag niet kon behandeld worden omdat het paspoort dat zij bij deze aanvraag heeft gebruikt ongeldig is. Deze beslissing werd betekend op 5 juli 2018 en maakt geenszins het voorwerp uit van onderhavig beroep. De Raad kan in casu slechts vaststellen dat de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk voorafgaand aan het treffen van het thans bestreden bevel een beslissing heeft genomen over de verblijfsaanvraag.

De Raad stelt voorts vast dat er in de bestreden beslissing twee motieven worden gegeven waarom er een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd aan de verzoekende partij, met name enerzijds omdat zij op het grondgebied verblijft zonder in bezit te zijn van een geldig paspoort en geldig visum/verblijfstitel (artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet) en anderzijds omdat zij op heterdaad betrapt is voor valsheid in geschriften en zij geacht kan worden door haar gedrag de openbare orde te kunnen schaden (artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet). De Raad benadrukt dat elk van deze gegeven motieven op zichzelf voldoende draagkrachtig zijn om de bestreden beslissing te kunnen onderbouwen. In het derde middel uit verzoekende partij kritiek op het motief dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en voert een gans betoog waarom haar paspoort volgens haar niet vals is. Nog daargelaten de vaststelling dat verzoekende partij het slechts houdt op een bloot betoog inzake de echtheid van haar paspoort en de verwerende partij zich daarentegen ent op een objectief onderzoek gevoerd door de Belgische politiediensten waarbij is vastgesteld dat het wel degelijk gaat om een vervalst document – uit het administratief verslag van Fedpol blijkt ook dat daarin gesteld wordt naar aanleiding van de bestuurlijke aanhouding van verzoekende partij dat verzoekende partij zich heeft laten registreren aan de hand van een vervalst paspoort en dat de politie al in bezit was van een kopie van dit paspoort waarbij na onderzoek ervan valsheid is gebleken zodat het betoog inzake het feit dat het authentiek paspoort anders kan zijn dan het specimen in bezit van de politie niet opgaat en er verder ook werd vastgesteld dat de MRZ-code op het paspoort niet correct is zodat niet enkel op basis van een niet gelijkende foto beslist werd dat het om een vervalst document gaat – dient alleszins gesteld dat de bestreden beslissing ook geschaagd is door het motief dat zij op het grondgebied verblijft zonder in bezit te zijn van een geldig paspoort en geldig visum/verblijfstitel, zodat verzoekende partij met haar kritiek hier geen afbreuk aan doet. Ook de kritiek waar zij meent geen gevaar voor de openbare orde te zijn kan geen afbreuk doen aan het motief geënt op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

2.10. Nu niet blijkt dat verzoekende partij wel degelijk de persoon is die zij stelt te zijn aangezien zij een vervalst paspoort heeft gebruikt, en zij dus niet aantoonbaar een familielid van een burger van de Unie te zijn, blijkt ook niet dat zij zich kan beroepen op de bepalingen van toepassing op familieleden van een Unieburger.

2.11. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift wel kritiek uit op het motief dat zij niet in bezit was van een geldig paspoort noch van een geldig visum/verblijfstitel dient ook gesteld dat, naast het feit dat zij niet overtuigt met haar stelling dat haar paspoort wel geldig is, zij eraan voorbij gaat dat zij evenmin in bezit is van een geldig visum/verblijfstitel. Verzoekende partij kan voorts ook bezwaarlijk voorhouden dat haar aanvraag nog hangende was, nu blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken hier op 2 juli 2018 een beslissing in heeft genomen. Nu deze beslissing niet het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep is de kritiek dat deze beslissing niet wettelijk is, niet dienstig. De Raad benadrukt daarbij dat het beroep dat de verzoekende partij heeft aangetekend tegen de beslissing van 2 juli 2018 verworpen werd bij arrest nr. 213 240 van 3 november 2018. Er blijkt niet dat verzoekende partij tegen dit arrest cassatieberoep heeft aangetekend. De beslissing van 2 juli 2018 is aldus definitief in het rechtsverkeer.

2.12. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft meermaals gesteld dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie waarnaar verzoekende partij in haar betoog eveneens verwijst, niet is gericht tot de lidstaten maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. De aanvrager van een verblijfstitel kan er bijgevolg geen recht aan ontleen om in elke procedure betreffende zijn aanvraag te worden gehoord (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12). Het Hof van Justitie heeft in de voornoemde arresten echter ook gesteld dat het recht om te worden gehoord wel integraal deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. Het Hof heeft eveneens herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben.

2.12.1. Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat blijkens de stukken van het administratief dossier verzoekende partij wel degelijk werd gehoord voor het treffen van de bestreden beslissing. Zo antwoordde zij op de vraag of zij ziek is dat zij niet ziek is en verder op de vraag of zij een duurzame relatie of kinderen in België heeft dat zij een vader en enkele vrienden heeft in België maar geen kinderen. Zij stelt in België te zijn omdat zij een betere toekomst wil. Een schending van de hoorplicht of de rechten van verdediging wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.12.2. Verzoekende partij stelt wel dat geen grondig onderzoek werd verricht naar een mogelijke schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), maar zij brengt geen enkel concreet gegeven bij waaruit zou blijken dat het gevoerde onderzoek onzorgvuldig is geweest. Zij doet dan ook geen afbreuk aan de motieven in de bestreden beslissing dat verzoekende partij met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 van het EVRM heeft aangetoond.

2.12.3. Verzoekende partij meent voorts dat niet afdoende rekening werd gehouden met haar recht op gezins- en privéleven.

2.12.4. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag als annulatierechter desgevraagd te onderzoeken of artikel 8 van het EVRM is geschonden bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het

grondgebied te verlaten, dit aan de hand van de door de partijen verstrekte gegevens en de gegevens van het administratief dossier. Hij dient zich daarbij niet te beperken tot de eventuele uitdrukkelijke motieven dienaangaande in de bij hem aangevochten beslissingen. Artikel 8 van het EVRM houdt immers geen bijzondere motiveringsplicht in (RvS 28 november 2017, nr. 239.974).

De Raad herhaalt dat uit de stukken overgemaakt aan de Raad blijkt dat verzoekende partij bij haar verblijfsaanvraag zich bediend heeft van een vervalst paspoort en dus niet blijkt dat zij de persoon is voor wie zij zich uitgeeft. Aldus blijkt ook niet dat de referentiepersoon in functie waarvan zij haar verblijfsaanvraag heeft ingediend werkelijk haar vader is. Verzoekende partij toont dan ook niet aan dat zij een familie- of gezinsleven heeft op het Belgische grondgebied waarmee de verwerende partij rekening had moeten houden bij het treffen van de bestreden beslissing. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt in dat opzicht dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Waar verzoekende partij nog verwijst naar het feit dat zij een privéleven zou hebben op het Belgische grondgebied, dient vastgesteld te worden dat verzoekende partij geen enkel concreet gegeven naar voren brengt waaruit zou kunnen blijken dat zij een beschermenswaardig privéleven heeft op het Belgische grondgebied. Met haar voornamelijk theoretisch betoog ontwikkeld in het verzoekschrift dienaangaande toont de verzoekende partij immers niet aan dat het door haar opgebouwde sociale leven in België een zodanige intensiteit heeft dat een verbreking van dit sociaal leven als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. Verzoekende partij stelt wel dat zij samenwoont met de persoon die zij voorstelt als haar vader en daarvan afhankelijk is, maar zij legt geen enkel bewijs voor van enige vorm van afhankelijkheid van deze persoon. Wat betreft gewone vriendschapsrelaties die verzoekende partij met deze persoon of nog anderen zou onderhouden, kan gesteld worden dat niets haar verhindert via moderne communicatiemiddelen met elkaar in contact te blijven. In het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk oordeelde het EHRM ook, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.13. Het geschonden geachte artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Er moet worden herhaald dat niet blijkt dat verzoekende partij, een volwassen man, een gezins- of familieleven heeft op het Belgische grondgebied noch dat zij gezondheidsproblemen heeft, die haar zouden verhinderen om terug te keren naar het land waarvan zij de nationaliteit heeft en waarmee verwerende partij onterecht geen rekening zou hebben gehouden.

Er blijkt derhalve niet dat verwerende partij enig dienstig gegeven buiten beschouwing zou hebben gelaten bij het nemen van de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.14. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

2.15. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend negentien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER